

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1077/2015
16.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача У.о.С. – Г.ф. из Б., чији је пуномоћник С.М. – Ж., адвокат из Б., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 И 153/15 од 03.06.2015. године, у седници одржаној 16.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење Вишег суда у Београду Р4 И 153/15 од 03.06.2015. године, тако што се утврђује да је предлагачу У.о.С. – Г.ф. из Б., повређено право на суђење у разумном року у извршном поступку који се води пред Основним судом у Лазаревцу у предмету И 759/12.

НАЛАЖЕ СЕ Основном суду у Лазаревцу да извршни поступак у предмету И 759/12 оконча у најкраћем року.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Република Србија да предлагачу, на име накнаде трошкова поступка, исплати 18.780,00 динара, у року од 15 дана од подношења захтева, са законском затезном каматом, почев од протеча петнаестог дана од подношења захтева за исплату, па до исплате, на терет буџета Републике Србије, из средстава опредељених за рад судова.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 И 153/15 од 03.06.2015. године, одбијен је као неоснован захтев предлагача У.о.С.– Г.ф. из Б. за заштиту права на суђење у разумном року којим је тражио да суд утврди повреду права у поступку пред Основним судом у Лазаревцу у предмету И 759/12; да наложи отклањање учињене повреде одређивањем рока у коме ће се спровести извршење, као и да му се на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 386. у вези члана 402.

ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 6/15), који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба основана.

Из списка произилази да је предлагач, као извршни поверилац, против извршног дужника И.Ж. из Л., поднео предлог за извршење Другом основном суду у Београду – Судској јединици у Лазаревцу дана 02.03.2012. године, ради наплате новчаног потраживања у износу до 171.310,00 динара, на основу извршне исправе. Други основни суд у Београду – Судска јединица у Лазаревцу је, поступајући по наведеном предлогу за извршење, донео решење о извршењу И 759/12 од 05.03.2012. године. Након тога је извршни поверилац, односно предлагач, поднеском од 07.06.2012. године тражио да се од извршног дужника прибави изјава о имовини, због чега је суд решењем И 759/12 од 13.07.2012. године наложио извршном дужнику да достави оверену изјаву о имовини, а ово решење је уручено извршном дужнику 31.07.2012. године. Предлагач је, као извршни поверилац, дана 25.10.2013. године ургирао за даље поступање. Суд је, поступајући по ургенцији, захтевао од Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање да достави обавештење да ли је извршни дужник запослен. Пошто Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање није поступио по овом захтеву, суд је дана 11.03.2014. године донео закључак којим се мења средство извршења, тако што се уместо пописа, процене и продаје покретних ствари извршног дужника, одређује извршење пленидбом 2/3 дела зараде коју дужник остварује код П. з. з. и. и о. о. К.у. ДОО. Након тога је суд констатовао дана 24.04.2014. године да је извршење спроведено и наложио да се предмет архивира. Међутим П. К.у. ДОО је, поднеском од 10.11.2014. године, обавестило суд да извршни дужник више није радник тог предузећа. Затим је суд закључком од 14.11.2014. године наложио извршном повериоцу да се изјасни о даљим току поступка и определи се за предмет и средство извршења. Извршни поверилац је 04.12.2014. године поступио по овом налогу и истовремено ургирао да се поступак пред судом убрза. Дана 29.01.2015. године поново је пуномоћник извршног повериоца ургирао за прибављање изјаве извршног дужника уз предлог да се послодавцу и одговорном лицу изрекне новчана казна. Суд је дописом од 06.02.2015. године од Републичког фонда пензијског и инвалидског осигурања Београд затражио податке о послодавцу извршног дужника а по овом налогу је поступљено од 25.02.2015. године. Закључком од 06.03.2015. године суд је наложио извршном повериоцу да се у року од пет радних дана изјасни о даљем току поступка и достави тачну адресу извршног дужника. Пуномоћник извршног повериоца је по овом налогу поступио 27.03.2015. године. Потом је суд дописом од 15.04.2015. године наложио извршном дужнику да приступи у суд ради давања изјаве о имовини. Поступак у овој правној ствари није завршен.

Код тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да се ради о извршном поступку који је фактички поново започет дана 10.11.2014. године, пошто је до тада послодавац извршног дужника спроводио извршење по закључку од пленидби 2/3 дела зараде извршног дужника. Првостепени суд је закључио да у таквој ситуацији није оправдано утврђивање повреде права на суђење у разумном року, с обзиром да је суд који је водио извршни поступак одмах након обавештења послодавца извршног дужника о немогућности спровођење извршења, закључком наложио извршном повериоцу да се изјасни о

даљем току поступка, по ком налогу је поверилац поступио 04.12.2014. године, односно закључио је да је суд који је водио поступак предузимао све радње у релативно кратким роковима.

Правно становиште првостепеног суда није правилно.

Према члану 6. став 1. Европске конвенције о људским правима, свако током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.

Устав Републике Србије у члану 32. став 1. утврдио је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, одлучи о његовим правима и обавезама.

У члану 10. ЗПП, прописано је да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року.

Под разумним роком се подразумева оптимално потребно време да се одлучи о неком праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност и странка имала сазнање о томе да ли јој то право припада, чиме се постиже правна сигурност. Разуман рок за окончање неког судског поступка је фактичко питање које зависи од сложености самог спора, значаја спора за странку, а да ли је дошло до повреде права на суђење у разумном року зависи од понашања суда и странака у конкретном спору.

Анализирајући поступање основног суда на које се односи захтев предлагача у овом предмету, Врховни касациони суд је закључио да укупно трајање овог поступка чини основаним захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Овакав закључак произилази из околности да се ради о извршном поступку који је хитан као и из чињенице да је поступак покренут још 02.03.2012. године.

С обзиром на то, Врховни касациони суд је одлучио као у првом и другом ставу изреке, тако што је утврдио повреду права на суђење у разумном року и наложио првостепеном суду убрзање поступка.

Предлагачу су досуђени трошкови поступка у износу од 18.000,00 динара, на име састава иницијалног акта од стране пуномоћника – адвоката у износу од 6.000,00 динара и састава жалбе у износу од 12.000,00 динара према адвокатској тарифи сагласно успеху у спору, као и на име накнаде за судске таксе у укупном износу од 780,00 динара.

На основу члана 401. тачка 3. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**